

1993. október 6. – **Al Capone és kollégái – Milliónyi ujjlenyomat**

Ha jól emlékszem, akkor kerültem először „kapcsolatba” a Federal Bureau of Investigation-nel, vagyis a Szövetségi Nyomozó Irodával, amikor Dallasban meggyilkolták J. F. Kennedyt. A Szabad Európa másról sem beszélt, mint hogy így az FBI, úgy az FBI. Aztán végül is nem nyomozott ki semmit. Vagy legalábbis semmit nem tudtunk meg a mai napig sem.

Bizonyára kissé tanácstalanul álldogálhattunk térképet böngészve egy föllobogózott ház sarkánál, amikor egy jólöltözött úr lépett hozzánk:

-Can I help You?

– Hát hogyan segíthetne! Az FBI-t keressük.

– Ez az FBI épülete – mutatott a mögöttünk magasodó, zászlóba öltözött épületkomplexumra. – Jöjjenek velem, én is oda megyek – ajánlotta készségesen.

Csak akkor tűnt föl, hogy zakóján névtábla billeg. Elkísért a főbejáratig, s mutatta, ott balra lent található a turisták részére fönntartott bejárat. Azzal elbúcsúzott és elnyelte a kapu. Ő volt életem első hús-vér FBI-ügynöke.

A hosszú kordonnal övezett padokon már várakozott harminc-negyven kíváncsi látogató. Rövid ücsörgés után a belső udvarról mi is bejutottunk a titokzatos épületbe, ahol a megszokott biztonsági ellenőrzés következett. Magnó, fényképezőgép bejutott, de az aprócentjeim lebuktak, így aztán ki kellett „zsebelni” magam. A kontroll után egy tágas terembe tereltek bennünket, s egy természetes fekete hölgy bemutatkozva, kedvesen köszöntött az FBI fedélzetén.

Érdeklődésemre közölte, hogy sajnos a fotózásról le kell mondanom.

Az idegenvezetők először tablókka szemléltetve elmagyarázták az igazságügyi minisztérium szervezeti fölépítését, az FBI épületeinek funkcióit és egy hatalmas térképen láthattuk az iroda „támaszpontja

inak” elhelyezkedését az Egyesült Államok egész területén.

Tovább haladva, az Államok történetének legnagyobb gengsztereit láthattuk fotókon megörökítve, halhatatlanná téve. Ott sorakozott Baby Face, Nelson, Bonny Parker, Adam Ricetti, John Dillinger, Pretty Biy Floyd, Machinegun Kelly és természetesen Al Capone.

Bevallom, az utóbbi úrtól eltekintve, a többi híresség neve számomra nem mondott semmit.

Nem tudom, melyikük volt a csempész vagy a maffiózó, sokszoros gyilkos vagy pénzhamisító.

Nem olvastam elég krimi. A fotókhoz mellékeltek a tárgyi bizonyítékokat is, a tetteik végrehajtásához használt eszközöket: Remingtonokat, hagyományos és automata coltokat, Thompson automata fegyvert és egyebet.

A következő világtérkép megpillantása után örömben csaknem felkiáltottam: Magyarország közepén is élénken világított egy kis lámpa. De büszkeségem hamar alábbhagyott. Ez a térkép az USA-ban elfogott külföldi ügynökök indítási pontjait jelezte: két ügynök a lengyel hírszerzésnek, három a szovjet kormánynak, egy pedig a magyar titkosszolgálatnak kémkedett. Ez utóbbi úr Ottó Attila Gilbert névre hallgat, s 1983 áprilisában a Georgia állambeli Augusta városban tartóztatták le. Tettének jutalma 15 év börtön. Nem egészen négy éve van hátra, hacsak nem harmadoltak...

Ezek után a mikrofilmtechnikába pillanthattunk bele: kamerák és trükkök. Hova el nem dugták azokat a milliméteres celluloidszalagokat: ceruzába kettévágott pénzérmébe, kifúrt csavarba, mandzsettagombba, sőt gyerekjátékba is.

Ha netán lett volna némi vaj a fülem mögött, én lettem volna a 183 388 196., akitől ujjlenyomatot vesznek. Ugyanis ennyi minta szerepel a számítógépes nyilvántartórendszerben.

Hatalmas kapacitása lehetővé teszi, hogy naponta 36 ezer ujjlenyomatot vizsgáljanak, egyeztethessenek.

Egy óriási tabló a fehérgallérosok tetteiről, az intellektuális bűnözésről tájékoztat. Az ingatlanspekulánsokról, a tudományos kutatási eredmények eltulajdonítóirol, az egészségügy és a társadalombiztosítás kártevőiről, a bankokban és a gazdasági élet más területén földérített korrupcióról.

De már meg is érkeztünk az FBI boszorkánykonyhájához: kettős üvegfal mögött láthattuk, amint „élesben” dolgoztak a különböző laboratóriumok munkatársai. Vizsgálták az ujjlenyomatokat, elemezték a tárgyi bizonyítékok anyagát, fegyverszakértők azonosították a lövedékeket és a fegyvert.

Egy másik kirakat mögött fegyverek százai, ha nem ezrei: a kis pisztolyoktól a gépfegyverekig. Mintha mérgeskígyókat nézegettem volna egy terráriumban. A séta egy „színházban” ért véget. Az előadást egy mesterlövész tartotta. A színpadon üvegfal mögött valódi lőtér volt, lőállásokkal, mozgatható célalakokkal. A mester mikrofonnal a nyakában magyarázta a fegyverek tűzerejét és egyéb jellemzőit. Előbb pisztolyokkal lőtt, majd fülvédőt tett fel, és géppisztollyal eresztett néhány sorozatot a bábukra. Pontosan lőtt. Mikrofonján keresztül a hangosítás olyan hatású volt mintha utcai harcokba keveredtünk volna.

Az egész amerikai élet a nyilvánossági munkára, a közönségkapcsolatokra épül. Ennek megfelelően az FBI is nagy súlyt fektet arra, hogy elfogadtassa a szervezetet és megnyerje a lakosság bizalmát. Jelenthetem, ez a legteljesebb mértékig sikerült. Bár, ami azt illeti, arról a kémreklámról ma már szívesen lemondanánk.

Az FBI-nak egyébként sokatmondó jelmondata van: Szabadságunk sarokkövei a polgári jogok.

Kép és szöveg: **Zétényi Zoltán**